

Naše vědomí má i vyšší rozměry než ty kvalitativní, materiální a užité.

Autor: James

Moderního člověka lze vcelku právem označit za posedlého stroji. Tato obsese někdy bývá oslavována jako „pokrok“ lidstva, jindy zase zesměšňována termíny jako „instagramová generace.“ Mnozí velebí propojenost prostřednictvím sociálních médií, i když zaznívají i hlasy odsuzující jejich reduktivní a odlidšťující účinek. Toto nové, velice těsné spojení „společnosti“ s „technologí“ skutečně dalo vzniknout řadě nových jevů, za všechny jmenujme „sociální média“ či „technokracii.“

Už při zběžném rozboru zjišťujeme, že mnoho lidí se k tomuto vývoji staví poněkud váhavě a ostražitě. Odvrácenou stranou přitažlivosti technologického pohodlí, neustále se vznášející na pozadí, je strach z jakési formy Faustovy smlouvy. Obavy, že jsme možná výměnou za tento obří nárůst sociální síly bez vědomí většiny uživatelů obětovali něco mnohem zásadnějšího. Je tomu skutečně tak? A kdyby ano, bylo by řešením nějaké ludditské bláznovství?

Jak jsem zmínil ve svém předcházejícím příspěvku, puška je zbraní „zchytralých,“ ve smyslu zchytralosti hadí. Rozhodně není náhodou, že masově vyráběné palné zbraně, plody lidského technologického pokroku, sdílejí původ se svými sourozenci z rodiny „pokroku,“ sociálními médii a počítači. Je-li to pravda, neměli bychom pak být schopní odhalit původní, „duchovní“

hadí DNA – jeho „zchytralost“ – také v těchto nových formách technologie?

Znovu, jak jsem napsal dříve, kořenem hadí „zchytralosti“ není slib lidem, kteří pojí zakázaného ovoce, že *budou* bohové, ale že budou *jako* bohové. Tedy že neprodělají **transsubstanciaci** na bohy, ale stanou se jejich napodobeninami. Jak kdysi řekl moudrý muž: „Být zchytralý znamená napodobovat moudrost poté, co byla zbavena podstaty – svého světla – a následně ji užít ke svým vlastním cílům.“ 1] Neděje se dnes na celospolečenské úrovni prostřednictvím „sociálních médií“ právě toto? Příkladů se nabízí celá řada, zaměříme se tedy na jeden konkrétní.

Dokonce i moderní lidé v kypícím světě „digitálního věku“ často mluví o „ztraceném umění konverzace.“ 2] Co ale toto „ztracené umění konverzace“ vlastně je? Podle mých osobních zkušeností se zdá, že většina současných konverzací míní rozptýlení, kterého se jim dostává z různých „zajímavých věcí“ probíraných s ostatními. Lidé se baví o svých „oblíbených“ věcech, ať už se jedná o nejnovější epizodu *Hry o trůny* nebo o tom, který politik je největší „cuck.“ 3] Převládajícím módem moderní konverzace však je nade vši pochybnost povrchnost – plytkost. Chybí skutečná „hloubka.“ Lidé mluví, ale nevedou skutečné „konverzace.“ Když tedy lidé hovoří o „umění konverzace,“ jako by spolu míchali zábavu *Avengers* s uměním *Kánonu v D-dur*.

Nejvíce to bije do očí v onom koutě sociálních médií zapojeném do nejrůznějších „iniciativ“ a propagace „ideálů.“ Je to svět, kde se lidé považují za idealistické (kolik asi teď po útoku v Nice uvidíme profilových obrázků na Facebooku podbarvených francouzskou trikolórou?), aniž by museli projít sebemenší vnitřní proměnou nebo podniknout nějakou vnější akci. Sociální média bez sebemenších pochyb tvoří jeden z mnoha aspektů „světa hada,“ 4] kde se zcela podle očekávání nakládá s nekonečnou masou a její digitální sentimentalitou jako s moderními nekrytými penězi. „Má to smysl jen proto, že tomu všichni věříme.“ 5] Znovu tak narážíme na plazi „zchytralost,“ která pracuje s povrchností.

Navíc zpravidla rozhovor vedený s pomocí technologie nijak nezmění ani jednoho z účastníků. I při zběžném pozorování si uvědomíme, že většina lidí na internetových fórech a v diskusích neustupuje ze svého světonázoru ani o píď. 6] Z jejich konverzací s ostatními nikdy nevzejde nic nového, jsou naprosto neplodné. Dokonce se mi stává, že mluvím s lidmi, kteří jednoduše po deseti minutách odejdou s pocitem, že dosáhli „konverzace.“

Mezi povrchností a sterilitou je hluboké pouto. Tuto skutečnost demonstruje homologii například **arkánium** sexuálního aktu. K dosažení početí, fyzické „hloubky“, je třeba svazku muže a ženy, teprve tehdy vzniká nový život a lidský organismus se zachovává. Moderní konverzace se však zpěčuje být i jen nesmělým pokusům o jakoukoliv duchovní nebo emocionální hloubku.

Moderní konverzace má jediný cíl: uspokojit to, co už známe – naši vlastní podstatu. Chrlíme (v originále „*ejakulujeme*“ – pozn. překl.) ze sebe vlastní neúplnou (tedy **haploidní**) podstatu bez jakéhokoliv dosažení hloubky. Činíme tak s pomocí ostatních jednotlivců, kteří slouží

výhradně k masáži vlastního ega. Tato sterilita, vzájemné uspokojování a absence nového vývoje osoby – nebo snad pozvednutí jejího vědomí – dodává moderní konverzaci punc masturbace. Není tedy divu, že pornografické využívání internetu, které tento zvyk umožňuje, je upřednostňovaným módem konverzačních orgií v prostředí sociálních médií. Málokoho také překvapí, že moderní svět, který tak žalostně nesprávně vykládá a užívá umění sexuálního aktu, přistupuje ke konverzaci s takovou mírou sobecké objektivizace.

Tato promiskuita moderního technologického „spojení“ je příznačná i pro další z proudů dnešní modernity, dědictví „světa Hada“: zmatení kvantity a kvality. Hodnota konání i jednotlivců se nezřídka odvíjí od množství zhlédnutí na YouTube, počtu přátel daného člověka, toho kolik hlasů získá ve volbách, kolik peněz bere nebo kolik gólů se mu povede vsítit *atd.* Podobně pak v rozhovorech nezřídka býváme vystaveni litaním o tom, kolik „celebrit“ nebo „zajímavých“ lidí daný člověk zná. Přednost dostává číslo a váha – technoekonomická mašinérie je posedlá světem kvantity. Právě o dosažení tohoto „ráje“ buržoazního života usilujeme prostřednictvím „technologického zázraku.“ Sociální média – online společnost – se *podobají* skutečné společnosti, ale nemohou se jí stát. A moderní, technologicky blyštivá buržoazní společnost dosahuje čehosi *podobného* míru a spravedlnosti, i když ve skutečnosti postrádá obojí.

Lze ale všechnu vina svalit na stroj? Ve starším příspěvku jsem zmínil, že zbraň je morálně neutrální, stejně jako počítač. Proto Frank Herbert – mystický svatý Jan sci-fi žánru – vložil Letovi II. Atreidovi do úst následující slova:

„Cílem džihádu byl i strojový přístup, nejen stroje samé,“ vysvětlil Leto. „Lidé ty stroje vytvořili, aby nás zbavily smyslu pro krásu, našeho nezbytného já na jehož základě dokážeme konat živoucí rozhodnutí. Stroje byly samozřejmě zničeny.“ 7]

Jinak řečeno není hříchem zakázaného ovoce umělé inteligence jen obdaření stroje vědomím (hraní si na Boha), ale také vzdání se vlastního „nezbytného já“ ve prospěch věcí nižšího řádu. Hříšnost umělé inteligence nespočívá v následcích vyzvednutí strojů na naši úroveň vědomí, ale ve vytvoření společnosti a jednotlivců natolik mechanizovaných a materialistických, že se stali strojům k nerozeznání podobnými. Nikoliv v tom, že se snažíme naučit stroje tvořit umění a hudbu, ale v tom, že lidé dělají stupidity, jako že přiřazují noty desetinným místům *pí* a následně předstírají, jak oceňují „nádheru“ výsledné kakofonie. Ne v pokusech naučit stroje emocím, ale ve sjíždění clickbaitových videích našich feedů při hledání nové dávky emocí.

Moderní Turingův test v plné děsivosti ukazuje nikoliv nesmírný technologický pokrok, ale prázdnotu a plytkost současného lidstva. Hrůzu takřka lovecraftovskou však nehledejme ve stvoření jiných bytostí, ale v procesu snižování laťky na úroveň amorálního nevědomí.

Děs se dále prohloubí, když si člověk uvědomí, že tato „sestupná“ tendence standardů je *modem operandi* celé modernity. Jak už jsem napsal v dřívějším příspěvku na téma

homosexuality, na uznání „sňatků homosexuálů“ jako rovnocenné alternativy „tradičního manželství“ bývá často nahlíženo jako na doklad toho, jak vyprázdněným, materialistickým a nejistým se „tradiční manželství“ stalo. Otázka umělé inteligence tedy představuje další milník; neklamnou známku fungování mechanizovaného světa žádajícího si znečištění ideálních forem „realitou“ každodennosti; požaduje, aby byla třetina hvězd svržena do propasti s ním.

Pro hloubavé však našťastí může umělá inteligence plnit podobnou funkci jako zrůdy a chriče zdobící středověké kostely. Představuje totiž vrchol „zchytralosti;“ opět se setkáváme s „pantomimou“ moudrosti, „odebráním podstaty“ lidství či „světla“ a „jeho využitím pro své vlastní účely,“ připomínající utilitaristický kult, tak často vzývaný kdykoliv přijde řeč na syntetické organismy.

Vytvoření umělého mozku představuje samotnou špičku kultu evoluce. Není konečně jedním ze zamýšlených způsobů dosažení umělé inteligence „stroj vyrábějící lepší stroje“? Jinak řečeno tedy odebrání „pokroku“ a „schopnosti působení“ člověku a jejich předání něčemu, co jich umí dosáhnout nesrovnatelně rychleji? Asi ani nemusím dodávat, že mnohem moudřejší se otázkou evoluce a mozku zabývali mnohem lépe, než to na tomto místě dokážu já, 8] ale dokonce ani tito křesťanští hermetici si plně neuvědomili schopnost modernity zdvojnásobit „pokrokovářské“ modloslužebnictví povýšením „syntetického“ mozku umělé, netělesné inteligence.

Dosažení takového stavu je pochopitelně během na dlouhou trať, prozatím si však stačí uvědomit cestu samotnou a nebezpečí s ní spojená. Proto **Oranžsko-katolická bible** nesmlouvavě přikazuje: „Nevytvoříš stroj k obrazu lidské mysli“ a proto bychom si měli zvnitřnit **služebnický džihád** jako naše vlastní odmítnutí zřící nebo snížit se na úroveň strojů. 9] Všimněme si také, že podle **Ctihodné matky Mohiamové** mělo předcházející přikázání znít: „Nevytvoříš stroj k napodobení lidské mysli,“ 10] což jen dále podtrhuje Herbertovo přesvědčení, že něco jako umělá inteligence pochází „ze světa hada;“ světa „zchytralosti.“ Sami bychom nikdy neměli zapomínat, že naše vědomí má i vyšší rozměry než ty kvalitativní, materiální a užité, a že cesta k této pravdě nezřídka vede skrz veliký vnitřní boj – *džihád*.

Poznámky:

1] *Meditations on the Tarot*, str. 248.

2] Megan Garber, **Saving the Lost Art of Conversation**, *The Atlantic* leden/únor 2014.

3] V originále „cuckservative,“ zkráceně „cuck“ (conservative+cuckold – konzervativec+paroháč) – neologismus vzešlý během roku 2015 z prostředí americké internetové alternativní pravice; stručně lze definovat jako na oko pravícovou osobnost, která zbaběle zrazuje zájmy své země, národa, etnické skupiny, rasy atp. s cílem získat si přízeň cizí, nepřátelské či lhostejné skupiny.

4] Srov. *Meditations on the Tarot*, str. 246.

5] srov. také v mou předchozí zmínce o „egregoru“

6] Vidíme také rozšíření **memů** a „**signallingu**“ jako způsobu utvrzení vlastních přesvědčení běžně sdílených s ostatními.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

7] *Božský císař Duny*, Frank Herbert, 1981, str. 280.

8] Srov. *Meditations on the Tarot*, Letter X “Wheel of Fortune.” Tato kapitola podrobně a výmluvně odvozuje spojení světa evoluce (hadího) a mozku coby orgánu zodpovědného za „výběr“ s rozhodnými a názornými cvičeními zaměřenými na vyřešení tohoto zdánlivého paradoxu mozku coby rozumového orgánu a jeho „dábelského“ původu.

9] Srov. Julius Evola, *Jezdit na tygru a pasáž Numeri 21:9*.

10] *Meditations on the Tarot*, str. 219

11] *Duna*, Frank Herbert, 1965.

12] Srovnej též se Evolovými zmínkami o islámské ctnosti „vnitřního džihádu.“

13] *Duna*, Frank Herbert, 1965.

Úvaha *The Necessity of the “Butlerian Jihad”* vyšla na stránkách *West Coast Reactionaries* 16. července 2016.